

Η έννοια της Μεταμόρφωσης στο έργο του Γιώργου Τσιάκκα με αναφορά στην τηλεοπτική σειρά Λύκε, λύκε είσ' εδώ; (Δημήτριος Α. Βασιλάκης, Δρ. Φιλοσοφίας, King's College Λονδίνου)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πιθανόν ο μεγαλύτερος φιλόσοφος, μαζί και δραματουργός, που έζησε ποτέ, ο Πλάτων, μας υποδεικνύει μέσω του δασκάλου του, Σωκράτους, στο τέλος του περίφημου Συμποσίου, ότι η συγγραφή τραγωδίας και κωμωδίας είναι έργο ενός και του αυτού δημιουργού. Γνωρίζουμε ότι κατά την αρχαιότητα οι δραματουργοί που ελάμβαναν μέρος σε διαγωνισμούς, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της αθηναϊκής εορτής των «έν ἄστει» (μεγάλων) Διονυσίων, ήταν υποχρεωμένοι να παρουσιάσουν στο κοινό τους μια τετραλογία αποτελούμενη από τρεις τραγωδίες και ένα σατυρικό δράμα, μορφή χαρακτηριζόμενη από χιούμορ, αλλά πιο ελαφριά από μια κωμωδία και χωρίς απαραίτητα το βάθος των συνυποδηλώσεων που συναντούμε σε ένα αριστοφανικό έργο. Ο Γιώργος Τσιάκκας (στο εξής Γ.Τ.), οικοδομώντας με

το έργο του ένα πνευματικό κεφάλαιο του Νέου Ελληνισμού, συνεχίζει την χορεία αυτών των μεγάλων δραματουργών της αρχαιότητας, έχοντας την δυνατότητα να συνθέτει απαράμιλλες τόσο τραγωδίες, όσο και κωμωδίες. Αυτό είναι το πρώτο πρωτεϊκό του στοιχείο, η δυνατότητα να μεταμορφώνεται από κωμωδό σε τραγωδό και τανάπαλιν, αλλά όχι το μόνον. Στην συνέχεια του κειμένου θα παρουσιάσω διάφορους άξονες και χαρακτηριστικές περιπτώσεις του πρωτεϊκού στοιχείου, δηλ. της μεταμόρφωσης, με ιδιαίτερη αναφορά στην κωμωδία Λύκε, λύκε είς' εδώ;, καθώς είναι η τηλεοπτική σειρά του Γ.Τ. η οποία θεματοποιεί ποικιλοτρόπως τον τόπο της μεταμόρφωσης.

Θα ξεκινήσω με τον κεντρικό άξονα, τις ανθρώπινες σχέσεις, σκιαγραφώντας τα καθέκαστα τεσσάρων ζευγαριών. Πρώτη χαρακτηριστική περίπτωση αποτελούν το ντούέτο των Άλεξ Γκρέιτ και Πένυς. Κατά την διάρκεια της περιστασιακής συνύπαρξής τους ως ζεύγους τούς παρακολουθούμε συνεχώς να μεταμφιέζονται εν είδει παιδιάς, αναπαριστώντας φανταστικά σενάρια, προκειμένου να αναζωογονούν και να φρεσκάρουν αδιάλειπτα την ερωτική σχέση τους, όπως η Πένυ θα εξομολογηθεί, εν είδει συμβουλής, στην φίλη της, Ειρήνη. Ο δε Άλεξ Γκρέιτ παρουσιάζεται στην σειρά ως ένας πραγματικός χαμαιλέων, ένας τυχοδιώκτης, ημιαποτυχημένος Δον Ζουάν, ο οποίος προσεγγίζει τη μια γυναίκα μετά την άλλη, προκειμένου να ικανοποιήσει είτε τα ηδονικά πάθη του, είτε προς οικονομικό προσπορισμό και οδό προς υλοποίηση ματαιόδοξων ονείρων επαγγελματικής αναγνώρισης και καλλιτεχνικής επιτυχίας, είτε απλά για να

αυτοεπιβεβαιωθεί.

Είναι πραγματικά ένας αντι-ήρωας στο μέτρο που ενώ παρουσιάζεται ως ένας ηθοποιός, δηλ. ένας άνθρωπος του οποίου επάγγελμα είναι η υποκρισία, η στοχοθεσία του δεν είναι αλτρουιστική, αλλά καθαρά εγωκεντρικής τάξεως. Αν η Σώτια του Βουράτε Γειτόνοι, δηλ. της άλλης γνωστής αριστουργηματικής κωμικής σειράς του Γ.Τ., διατρανώνει στο τραγούδι των τίτλων ότι «ηθοποιός σημαίνει φως», κατά τη μουσική ρήση του Μάνου Χατζιδάκι, σίγουρα το φως του Άλεξ δεν είναι αναστάσιμό τε και ανατατικό. Ο ανθρωπολογικός αυτός τύπος αποτελεί μια θαυμάσια καρικατούρα και διαστρεβλωμένη (δηλ. μεταμορφωμένη με αρνητικό πρόσημο) εκδοχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Σκοπός του Άλεξ είναι η κατάκτηση για την κατάκτηση (όχι για να κοινωνηθεί ένας πολιτισμός σε άλλους ανθρώπους και λαούς), και η δικαίωση της επονομασίας του ως Γκρέιτ (ενώ στην περίπτωση του Αλεξάνδρου ήταν μάλλον ο οικουμενικός ελληνισμός που προήλθε από τις κατακτήσεις του, ο οποίος απέδωσε την προσωινμία στον αρχαίο μαθητή του Αριστοτέλους). Πέραν οποιουδήποτε ελληνοκεντρικού ρομαντισμού πάντως, τα ιδανικά του Άλεξ δεν απέχουν πολύ από την ατμόσφαιρα που συναντάει κανείς σε αμερικάνικες ταινίες του Hollywood, (τις λεγόμενες «αμερικανιές», αν και βέβαια ο αμερικανικός πολιτισμός έχει πολλαπλές πτυχές και προσφορές).

Πηγή φωτό: www.ant1.com.cy

Δεν είναι τυχαίο ότι ο Άλεξ επαναλαμβάνει διηνεκώς ότι έπαιξε σε ταινίες όπως ο

Τιτανικός και το Avatar (αποσιωπώντας το ότι ήταν απλός κομπάρσος), ταινίες καθαρά εμπορικού κινηματογράφου (και απότοκά ενός και του αυτού σκηνοθέτη, James Cameron). Μάλιστα, χωρίς να υπεισέλθει κανείς στο σενάριο της ταινίας Avatar, αξίζει να θυμόμαστε ότι «αβατάρα» σύμφωνα με τον Ινδουισμό είναι μια από τις πολλές μορφοποιήσεις (μεταμορφώσεις) που μπορεί να έχει μια ινδική θεότητα. Δεν προκαλεί καθόλου έκπληξη, βεβαίως, το γεγονός ότι με έναν τέτοιο χαμαιλέοντα-υποκριτή, που -ας μην κρυβόμαστε- μπορεί να κρύβουμε με διαφόρους τρόπους και σε διαφορετικούς βαθμούς και εμείς μέσα μας εν είδει προβατόσχημου λύκου, δύσκολα διατηρείται ή ακόμη περισσότερο ανθίζει μια ανθρώπινη και ειδικότερα ερωτική σχέση. Αν και η Πένυ δεν ανταγωνίζεται τον Άλεξ της σε μεταμορφώσεις, ωστόσο σαγηνεύεται από την επιφανειακή και επιδερμική σχέση που έχει με τον κατά καιρούς σύντροφό της, γι' αυτό και στο τέλος του σήριαλ «μένουν μπουκάλα» και οι δυο.

[Διαβάστε την συνέχεια εδώ](#)

[1] Ευχαριστώ την πνευματική όαση του διαδικτύου, την «Πεμπτουςία» (www.rempitousia.gr) για την πρώτη μου γνωριμία με το έργο του Γιώργου Τσιάκκα. Για την εξοικείωση με αυτό ευχαριστώ την γυναίκα μου, αλλά και την τρίχρονη πλέον κόρη μου, καθώς και τον κουνιάδο μου, ιδιαίτερα για την συντροφιά και τις όμορφες στιγμές που έχουμε περάσει παρακολουθώντας και σχολιάζοντας την καλλιτεχνική παραγωγή του Γ. Τσιάκκα στην ξενιτειά όπου ζούμε.

[2] Πβ. Πλάτωνος, Συμπόσιον, 223d3-6.

[3] Σημασιοδοτώντας τη λέξη με την έννοια α) που στοιχεί σε έναν διανοούμενο, β) την καλλιτεχνική, αλλά και γ) την αγιοπνευματική.

[4] Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία ο Πρωτέας ήταν θαλασσινή θεότητα που μπορούσε να αλλάζει μορφές.

[5] Όλα τα επεισόδια είναι ανηρτημένα στην εξής ιστοσελίδα του τηλεοπτικού σταθμού Ant1 Κύπρου: <https://www.ant1.com.cy/webtv/show-page/?show=16152>. (Προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την τηλεοπτική σεζόν 2011 '12).

[6] Από τον τόπο αυτό γεννιούνται σαν παρακλάδια διάφοροι προβληματισμοί, όπως: η διάσταση αληθινού και φαινομενικού/κίβδηλου, η διάκριση (πολύ προσφιλής στον πατέρα μου και παλαιό μου δάσκαλο) μεταξύ είναι και παριστάνει, το ερώτημα περί του τι τελικά (ή ποιος) είναι το αληθές, εν σχέσει τουλάχιστον προς την ανθρώπινη συμπεριφορά και ψυχολογία, ήτοι το πρόβλημα της προσωπικής ταυτότητας (ποιος είναι ο πραγματικός εαυτός μας και ποιος ο ρόλος που διαδραματίζουν οι σχέσεις μας με του άλλους και με τον Θεό).

[7] Με πολλή χαρά αναμένεται η προβολή της ταινίας του Γ.Τ. Βουράτε Γειτόνοι (προγραμματισμένη πρεμιέρα για το κοινό της Κύπρου: 21 Μαρτίου 2019). Τα επεισόδια της σειράς βρίσκονται ανηρτημένα στην ιστοσελίδα του τηλεοπτικού σταθμού Σίγμα: <https://www.sigmatv.com/shows/vourate/episodes/season/65>.

[8] Κατά κανόνα ο Γ.Τ. είναι ο στιχουργός των εισαγωγικών τραγουδιών στις τηλεοπτικές του σειρές.

[9] Οι αρνητικές επιπτώσεις της αμερικανικού τύπου παγκοσμιοποίησης, όπως η εισαγωγή (έστω και επιλεκτική) ξένων θρησκειών στα καθ' ημάς, χωρίς να έχουμε καν

ωριμάσει για μια κριτική πρόσληψη, διεκτραγωδούνται πολύ κωμικά με την εισαγωγή στη σειρά του Willy, (του «μαύρου θερμαστή από το Τζιμπουτί», όπως λέει ο Καββαδίας και επαναλαμβάνει πολλάκις ο Γ.Τ. δια του στόματος των ηθοποιών του). Επιπλέον, ο συνήθης ύποπτος Άλεξ Γκρέιτ παριστάνει τον ψαγμένο στα του διαλογισμού με αποτέλεσμα να μπορεί να αισθανθεί την «ενέργεια», άλλως το «τσάκρα» (ουδεμία σχέση με τον Τσιάκκα, όπως θα μας υπομνήσει ο Γ.Τ. στη σειρά), αλλά και το «γκουανταλίνι» της Άντρης, την οποία θα συναντήσουμε στην συνέχεια. Και πάλι καλούμαστε να αναλογιστούμε αν η σημερινή παγκοσμιοποίηση (εν μέρει ως νέα τάξη πραγμάτων και εν μέρει ως νέα τάξη ξεχαρβαλωμάτων, όπως τόνισε πρόσφατα ο Μητροπολίτης Μόρφου, Νεόφυτος), αποτελεί θετική ή αρνητική μεταμόρφωση της αρχαιοελληνικής και μετέπειτα χριστιανικής-ρωμαϊκής Οικουμένης. Πάντως στη σειρά, σε ένα φανταστικό σενάριο, ο Αθανάσιος Νικηταράς παρουσιάζεται μεταμφιεσμένος/μεταμορφωμένος σε τσολιά του '21, ο οποίος μάχεται πετροβολώντας από ένα ύψωμα και τελικά απομακρύνει τον Willy, τον δήθεν νέο «σύντροφο» της Λιλής, γυναίκας του Νικηταρά, καθώς και μετρ του διαλογισμού, τον οποίο σερβίρει και στην Λιλή και στον οικογενειακό της κύκλο. (Ας ανακαλέσουμε εδώ την πρακτική ενίων να έχουν και το ομοίωμα ενός Βούδα ή μιας ινδικής θεότητας στη διακόσμηση του σπιτιού τους ή στον κήπο τους, έτσι για να υποκρίνονται ή να ανακουφίζονται ότι δήθεν κυριαρχεί ηρεμία...)